

У свою чергу, студенти можуть виділяти фрагменти матеріалу та створювати свої нотатки, ескізи та діаграми [3].

Використання такого програмного забезпечення дає змогу викладачу залучити студентів до спільної роботи. Це досягається шляхом використання області для сумісної роботи.

Також викладач має доступ до робочої області студентів. Це дає викладачу змогу контролювати роботу кожного студента, корегувати і коментувати її. Тобто, викладач має можливість надати допомогу студенту майже миттєво. Це значною мірою спрощує навчальний процес і значно заощаджує час викладача при перевірці робіт студентів, оскільки викладачу не потрібно збирати студентські роботи, необхідно лише зайти до робочої області студента.

Використання OneNote дозволяє зробити заняття інтерактивним, оскільки кожен студент бере активну участь у навчальному процесі. Оскільки програма синхронізує дані через інтернет, це надає змогу отримувати доступ до записної книжки у будь-який час. Тобто, викладач має змогу контролювати та корегувати роботу студентів поза аудиторією.

Таким чином, можна зробити висновок, що використання даної програми та подібних до неї сприяють покращенню та оптимізації навчального процесу. Студенти та викладач співпрацюють тісніше, це дає можливість дозволяють досягти більших результатів та зробити навчальний процес більш гнучким.

Література:

1. Філіпова Л. Використання інформаційних технологій у професійній підготовці майбутніх кваліфікованих робітників // *Наук.-метод. забезпечення професійної освіти і навчання / За заг. Ред. В. О. Радкевич. – Х.: Компанія СМІТ, 2009. – С. 84-86.*
2. Грищенко О.А. Information technology in the learning process. // *НАПН України, 2011. Рр. 235-240.*
3. Записная книжка OneNote для занятий [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.onenote.com/classnotebook> (дата звернення 10.05.2018).
4. 10 Best uses for OneNote in your teaching and learning [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://educationblog.microsoft.com/2017/03/10-best-uses-for-onenote-in-your-teaching-and-learning/> (дата звернення 10.05.2018).

ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК ПЕДАГОГІЧНА УМОВА ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ СЛУЖБИ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ УКРАЇНИ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Хлипавка Г. Г.

старший викладач кафедри українознавства

Львівського державного університету безпеки життєдіяльності

м. Львів, Україна

Професійна підготовка майбутніх офіцерських кадрів відбувається за обставин, які визначають як «педагогічні умови». У своєму взаємозв'язку вони покликані забезпечити достатність для ефективності протікання педагогічного процесу. Серед педагогічних умов, необхідних для формування соціальної компетентності майбутніх офіцерських кадрів є впровадження інноваційних педагогічних технологій у процес професійної підготовки.

Впровадження інноваційних педагогічних технологій у процес професійної підготовки майбутніх офіцерів служби цивільного захисту України у конкретизованому значенні містить «набір» інструментальних засобів, необхідних для набуття курсантами належного рівня інтегральної компетентності, що включає: професійні й ключові компетентності, у т. ч. і соціальну компетентність.

На думку І. Дичківської, поняття «інновація» як у педагогічних наукових дослідженнях, так і в галузі техніки, технологій відображає комплексний процес створення, розповсюдження та використання нового практичного засобу [1].

П. Лузан, аналізуючи дефініцію «педагогічні технології», узагальнює декілька напрямів розуміння цього феномена: «Деякі дослідники розуміють педагогічну технологію як систему педагогічного процесу, інші вбачають у ній по-особливому організовану педагогічну діяльність, треті переконані, що це наука про розвиток, освіту, навчання й виховання особистості. Окрему групу становлять учені, які пов'язують педагогічну технологію (чи технологію навчання) з використанням «комплексу сучасних технічних засобів навчання» [2, с. 14]. Визначаючи термін «педагогічна технологія», науковець ґрунтується на визначаючому понятті (дефінієнсі), яким є «організація педагогічного процесу», що відповідає проблематиці нашого дослідження.

Таким чином, не спростовуючи наукових висновків дослідників щодо різностороннього значення поняття «педагогічна технологія», ми суголосні із поглядами П. Лузана, що педагогічна технологія – це цілеспрямована організація педагогічного процесу, яка відображає науково обґрунтований проект логічно структурованої системи педагогічної взаємодії для гарантованого досягнення запланованих результатів навчання [2, с. 17].

Посилення уваги освітніх систем до інноваційної діяльності доповнює комплекс загальнодидактичних принципів професійної підготовки якісно новим принципом інноваційності, який, на нашу думку, акумулює все прогресивне й перспективне як у педагогічній, так і в технологічній галузях, відтворюючи новітні досягнення науки й техніки у навчально-виховному процесі. Неминучим при реалізації принципу інноваційності є перетворення педагогічних умов на такі, що забезпечать найбільш сприятливе середовище для застосування в процесі професійної підготовки майбутніх офіцерських кадрів сучасних підходів, інноваційних методів, засобів навчання тощо.

Використання принципу інноваційності у педагогічній практиці, організація навчального процесу на основі новітніх досягнень науки і техніки, орієнтація професійної підготовки на якісний кінцевий результат – істотно розширюють зміст поняття «педагогічні технології», доповнюючи детально виписані складові, етапи, процедури технології інноваційно актуальними для певної галузі ознаками з метою досягнення якісних показників професійної підготовки у навчальних закладах конкретного спрямування.

Навчально-дидактичне впровадження інноваційних педагогічних технологій у процес професійної підготовки майбутніх офіцерів служби цивільного захисту України передбачає, насамперед, зміну характеру професійної підготовки: оновлення змісту навчання не тільки відповідно до інновацій в галузі безпеки життєдіяльності, а реалізація принципів наступності, міждисциплінарності, суб'єктності, рефлексивності тощо для забезпечення розвитку соціальної компетентності курсантів.

Різновиди інноваційних педагогічних технологій (особистісно-орієнтовані, інтерактивні, проектні, ігрові, проблемно-розвивальні, інформаційно-комунікаційні, модульні та ін.) розширюються мозаїчністю методів їх реалізації у конкретній віковій групі за визначеними професіями (спеціальностями).

Наприклад, *особистісно-орієнтовані технології* дають змогу розвивати соціальну компетентність майбутніх офіцерських кадрів, враховуючи індивідуальні властивості курсантів; диференціювати процес формування означеного феномену, орієнтуючись на рівень пізнаваль-

них здібностей студентів; підвищувати їхню професійну мотивацію шляхом конструктивної педагогічної взаємодії, що базується на принципах психопедагогіки. У навчально-виховному процесі *інтерактивні технології* забезпечують творче самостійне мислення, активізацію пізнавальної діяльності, формування творчих навичок і вмінь нестандартного розв'язання певних професійних проблем і вдосконалення культури професійного спілкування [3, с. 352]. *Ігрові технології* сприяють соціалізації особистості на основі створення навчальних моделей, імітації можливих професійних ситуацій, найбільш наближених до реальних професійних умов. *Технології проблемно-розвиваючого навчання* у розвитку соціальної компетентності забезпечують усвідомлення проблеми, мобілізацію індивідуально-психологічної, когнітивної, потребнісно-мотиваційної сфер особистості з метою раціонального вирішення проблемних завдань. *Проектні технології* «...стимулюють інтерес студентів до певних проблем, що передбачають володіння визначеною сумою знань, та через проектну діяльність, яка включає розв'язання однієї або цілої низки проблем, показати практичне застосування надбаних знань від теорії до практики, гармонійно поєднуючи академічні знання з прагматичними, дотримуючи відповідний їх баланс на кожному етапі навчання» [4]. *Інформаційно-комунікаційні технології* є основою здійснення самоосвітньої навчальної діяльності курсантів, а також механізмом розширення пізнавальної сфери суб'єктів навчального процесу (як студентів, так і педагогів), доповнюючи традиційні методи передачі знань можливістю їх опанування у створених освітньо-інформаційних середовищах шляхом самостійного дистанційного навчання. *Модульні технології навчання*, що ґрунтуються на принципах інтеграції, самоорганізації та рефлексивності, передбачають засвоєння навчальних модулів через пряму, опосередковану та самостійну навчально-пізнавальну діяльність, корекцію, самооцінку й оцінку результатів засвоєння знань, умінь та навичок [5, с. 197].

Впровадження інноваційних педагогічних технологій у процес професійної підготовки курсантів з метою формування їхньої соціальної компетентності передбачає проектування й реалізацію педагогами у конкретній частині навчального процесу додаткових дидактичних умов, які б найбільш оптимально сприяли розкриттю творчого потенціалу студентів.

За умови продуктивного використання інноваційних педагогічних технологій й творчого впровадження всіх переваг щодо змісту професійної підготовки, організації навчально-виховного процесу, особистості уможливується: відкритість до соціального професійного простору й міжнародних вимог; передбачення особистих перспектив на осно-

ві постійної переоцінки цінностей, рефлексії; налаштованість майбутнього фахівця на конструктивні дії в постійно змінюваних соціальних ситуаціях тощо.

Література:

1. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології. 2-ге видання, доповнене («Академвидав» [Електронний ресурс]. – <http://academiapc.com.ua/product/306>.
2. Лузан П. Г. Суть і дефініція поняття «педагогічна технологія» / П. Г. Лузан // Науковий вісник Інституту професійно-технічної освіти НАПН України. Професійна педагогіка: зб. наук. праць: Вип. 6 / Ін-т проф.-тех. освіти НАПН України; [Ред. кол.: В. О. Радкевич (голова) та ін.]. – К.: Педагогічна думка, 2013. – С. 12-19.
3. Ягулов В. В. Педагогіка: навч. посіб. / В. В. Ягулов. – К.: Либідь, 2002. – 560 с.
4. Любчак Н. М. Проектні технології: сутність та особливості використання у навчальному процесі / Н. М. Любчак. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://visnyk.chnpu.edu.ua/download/vs122/35.pdf>. – Загол. з екрану.
5. Вища освіти України і Болонський процес: Навчальний посібник/ За редакцією В. Г. Кременя, Авторський колектив: М. Ф. Степко, Я. Я. Болубаш, В. Д. Шинкарук, В. В. Грубінко, І. І. Бабин. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2004. – 384 с.

НАПРЯМ 3. ПЕРЕХІД ДО БАГАТОРІВНЕВОЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

СТАН СФОРМОВАНOSTІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ТЕХНІКІВ-ЕЛЕКТРОМЕХАНІКІВ У КОЛЕДЖАХ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ: РЕЗУЛЬТАТИ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Давискиба В. О.

*здобувач кафедри педагогіки і методики технологічної
та професійної освіти*

ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет»

м. Слов'янськ, Донецька область, Україна

У структурі залізничної освіти коледж транспортної інфраструктури є одним із основних типів закладів професійної освіти, що готує фахівців для залізничної галузі.

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту», коледж – галузевий вищий навчальний заклад або структурний підрозділ університету, академії чи інституту, що проводить освітню діяльність, пов'язану із здобуттям ступенів молодшого бакалавра та/або бакалавра, проводить прикладні наукові дослідження. Коледж також має право здійснювати підготовку фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста [1].

У відповідності із Концепцією Національної стандартної класифікації освіти, підготовленої Національною академією педагогічних наук України відповідно до Міжнародної стандартної класифікації освіти, оновлена версія якої затверджена резолюцією 36-ї Генеральної конференції країн-членів ЮНЕСКО (2011 р.), цей рівень освіти називається «*вища освіта короткого циклу*». Програми на цьому рівні освіти (5-му) тривають щонайменше два роки і в основному призначені для надання учасникам професійних знань, умінь, інших компетентностей [2].

Сучасною вимогою до випускника професійної освіти залізничного профілю є його належна професійна компетентність, яка надалі має трансформуватися у високий професіоналізм. На питання про те, яким є фактичний стан формування професійної компетентності майбутніх техніків-електромеханіків, дають відповідь результати аналізу матеріалів спеціально проведеного методом анкетування обстеження. Розроб-